

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Администрацията се намиратъ
въ СОФИЯ

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

-18-

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Redaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Абонаментът се прѣдплаща

За год. лева 10 —
„ 6 м. „ 5 —
„ 3 м. „ 2 50

За въ странство 14 лева

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 стран

-18-

ПОКАНА.

Настоятелството на Общото Работническо Дружество „Братство“ поканва всичкитѣ членове да присѣствуватъ на извънредното засѣданне, което ще се състои въ Срѣда на 30 т. м. вечеръта въ дружественното помѣщение, за прѣглеждане дѣлата на дружеството и прѣизбиране ново настоятелство.

Отъ настоятелството.

ЕДНО БУРЖУАЗНО ДВИЖЕНИЕ.

Който е слѣдилъ нашитѣ буржуазни вѣстници слѣдъ 18-й Май, той трѣбва да знае, че въ повече отъ тѣхъ се появи едно възвание къмъ запалчнитѣ въ княжеството. Това възвание кани нашитѣ занаятчи да съставятъ едно земледѣлческо-промишленно дружество, цѣльта на което да бѣде обективизирането на мѣрките, съ които може да се повдигне промишлеността. Отъ възвизването се вижда, че основата на това дружество е турена въ единъ отъ нашитѣ промишленни центрове, а именно въ Габрово. Отъ настоятелството на дружеството въ Габрово е издадено и възвизването. Най-интересното е, че инициативата за съставянето на едно общо българско земледѣлческо-промишленно дружество произлиза отъ Габровскитѣ фабриканти, и че въ много градове се свикватъ събрания на занаятчи и промишленници и се пропагандира тази идея между послѣднитѣ пакъ отъ фабриканти и промишленници. Това буржуазно движение заслужава нашето пай-сериозно внимание.

Прѣди всичко нека забѣлжимъ, че днесъ, прѣдъ видъ засѣданията на Народ. Събрание, по поканата на настоятелството на това дружество, въ повечето отъ по-големитѣ наши градове, ставатъ събрания отъ занаятчи и промишленници, въ които се обективизиратъ мѣрките, които трѣбвало да вземе Народ. Събрание за повдигането на промишлеността въ княжеството. До колкото можаме да узнаемъ, въ повечето отъ събранията на нашитѣ занаятчи и промишленници се искава мнѣния, щото да се иска отъ Народ. Събрание едно повишение митата върху външнитѣ индустриални произведения и главно върху ония, които се внасятъ отъ къмъ Австрия. Увѣряватъ, че било взето и рѣшение да се испрати отъ страна на това дружество една депутация до Нар. Събрание, която лично да изложи на народ. прѣдставители исканията на нашитѣ занаятчи.

Ний, социалиститѣ, трѣбва съ особенъ интересъ да слѣдимъ за това буржуазно движение. Най-важното въ него за сега е туй, че нашитѣ фабриканти и промишленници, нашата буржуазия съ една дума, както всѣкъждѣ, гдѣто тя е още слаба, отождествява своитѣ стремления съ стремленията на другитѣ угнетени

класси, съ стремленията на „народа“. Нашитѣ фабриканти и промишленници, като желаятъ да увеличатъ, чрезъ повишението митата върху външнитѣ стоки, своитѣ индустриални предприятия и своитѣ печалби, отождествяватъ своитѣ си интереси съ интереситѣ на всички занаятчи и земледѣлци. Тѣ представяватъ работата така, като че ли тѣхнитѣ интереси сѣ еднакви съ интереситѣ на малкия занаятчи и земледѣлецъ: ужъ съ увеличението на индустрията ще се подигне запалта на малкия занаятчи. Между това, тъкмо обратното е истината. Развитието на индустрията съсипва малкитѣ занаятчи, въ това число и земледѣлцитѣ: отъ самостоятелни производители ги прави зависими надничари. Послѣдното не е пай-големото зло. Но очевидно е, че интереситѣ на индустриалцитѣ и на малкия занаятчи не сѣ еднакви.

Инициаторитѣ на общото българско земледѣлческо дружество, Габровскитѣ фабриканти и изобщо българскитѣ индустриалци, тая разлика въ интереситѣ криятъ. Тѣмъ не изпаси да се признае факта, че обществото се дѣли на класси, съ противоположни интереси, че съществува классова борба. Но имъ иде на смѣтката да прѣдставяватъ работата така, като че ли въ тѣхнитѣ интереси се заключаватъ и всичкитѣ интереси на угнетенитѣ класси. Но, ако на индустриалцитѣ не похася да раскриватъ тая разлика въ интереситѣ на различнитѣ класси, длъжностъ е на ония, които разбиратъ, да направятъ това. Социалиститѣ сѣ, които могатъ да направятъ послѣдното. Ний сме длъжни да обясняваме тая разлика въ интереситѣ: да обяснимъ на малкия занаятчи, че неговитѣ интереси въ крайната смѣтка се сходятъ съ интереситѣ на насмения работникъ; да обяснимъ, че неговото спасение е въ обективизирането на социалистич. общество и че най естественъ съюзъ ще бѣде съюза му съ работницитѣ, а не съ тѣхнитѣ господари. Ако нашитѣ индустриалци канятъ нашитѣ занаятчи да влѣзватъ съ тѣхъ въ единъ съюзъ, който да защищава въ сжщностъ само интереситѣ на фабрикантитѣ и на цѣлата буржуазна класа, ний, социалиститѣ, трѣбва да употребимъ всичкитѣ си сили да ги отклонимъ отъ него и да ги насочимъ къмъ естествената имъ цѣль, къмъ организирането имъ за классова борба.

Трѣбва да се забѣлжи, че социалистическата пропаганда между занаятчинитѣ съвсѣмъ не е бесплодна. Забѣлжителенъ е фактътъ, че на всѣкъждѣ социалистическата пропаганда е намирала въодушевени послѣдователи между занаятчинитѣ и между работницитѣ на ония занаяти, въ които рѣчни трудъ преобладава, както, наприкладъ, въ печатарството. Между фабричинитѣ работници първо време пропагандата не всѣкъждѣ е вървѣла съ успѣхъ. Така е било въ Германия, така е било въ Франция и така е вървѣла пропагандата въ Белгия и т. н. У насъ ний забѣлзваме сжщото. Пропагандата между занаятчинитѣ още отъ начало е вървѣла твърдѣ добрѣ. Причината

на това явление е много лѣсно обяснима. Тука нѣма да я обясняваме защото би ни завела твърдѣ далечъ. Но фактитѣ и опита ни показватъ, че социалистическата пропаганда между запалчнитѣ не само е възможна, нъ и плодотворна.

Едно време — то бѣше прѣди 18-й Май — въ социалистическата литература много се писа върху синдикатитѣ, върху различнитѣ работнически организации и върху начинитѣ за организирането на соц. партии. Обаче, слѣдъ съединението на двѣтѣ соц. организации, и особено слѣдъ 18-й Май, върху въпроса за организациятѣ нищо не се говори. Врѣме е, мислимъ да се обърне внимание на нашитѣ другари върху тоя важенъ въпросъ. Нашата партия, за едно сравнително късо време, направи голѣмъ успѣхъ. Плодъ на тоя успѣхъ се яви избирането за Нар. Събр. двама прѣдставители на нашата партия. Обаче, трѣбва да се помни, че резултатитѣ отъ успѣха на всѣка социалистическа партия ще бѣдѣтъ несигурни, ако нѣма постоянни организации, които да водятъ една систематическа пропаганда. Тѣзи резултати при липсването на постоянни организации ще бѣдѣтъ днесъ едни, а утрѣ съвсѣмъ противоположни.

Разбира се, че днесъ не мислимъ да очакваме у насъ една широка синдикална организация. Условиата за това още не спомагатъ. Но на мѣсто тѣхъ сѣ възможни различни социалистически организации, като читалница работнически, клубове политически, събрания частни и публични, групи и федерации отъ тѣхъ и т. н. Изобщо най-посѣдимото нѣщо за трайни резултати на нашата дѣятелностъ е създаването на всевъзможни постоянни групировки на силитѣ, на постоянни организации. Най-сетнѣ, това, което днесъ се мжи да направи съ нашитѣ занаятчи нашата буржуазия, длъжни сме ний да го правимъ. Това е задача на социалиститѣ. Да будимъ классовото съзнание и да развиваме классовата борба — това е всѣкъдневната ни задача до деня, когато удари звънътъ на социалистическата революция.

Д—ръ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

— Още единъ селски митингъ е станалъ въ с. Шилковици, Еленска околина, отъ около 300 души селени. Взетата резолюция е подобна на резолюциитѣ на другитѣ селски митинги, за които писаме въ миналитѣ броеве: между другото се иска прогресивно-подоходни налози, дѣйно намаление числото на войницитѣ, военната служба и постепенно преминаване къмъ народна милиция: инвалидни пенсии и държавни помощи на всички, безъ разлика на занятие; изборитѣ да се произвеждатъ есенно време, когато есенитѣ се прибиратъ въ домоветѣ си и общинскитѣ съветници да се избиратъ всѣка година; даване подъ съдъ Стамболова. Ето какво иска селската маса чрезъ устата на своитѣ по съзнателни членове. Макаръ всичкитѣ тия искания и да могатъ да се осъще

ствятъ, въ буржуазните партии ще имъ отговорятъ съ своите оглушки.

— **Стамболовъ подъ съждъ.** Правителствения в. *Миръ* пише (бр. 26), че най-сетия, Народното Събрание, „подиръ всичките хубави работи“ се рѣши да се назначи комисиия за изследване злоупотребленията на Стамболова съ властта, и се искава голѣмъ привърженикъ за даването подъ съждъ на министрите разрушители. На това в. *Свобода* (бр. 1534) отговаря, че Стамболовъ не се бои, като заплашва, че отъ това ще пострада и самите сегашни управляващи, негови бивши приятели: „не намѣ, казва, се пада обаче да повтаряме и потретиме на Насрадинъ Ходжа да не сѣче клонѣтъ на дървото, на който стои, защото ще падне съ клонѣтъ заедно . . . нито Стамболовъ нито партията ни има намѣрение да мѣлчи.“ „Заповѣдайте, отгъпцавайте; нѣма да мигнемъ.“ Даването подъ съждъ на падналия тиранъ е една комедия, която разиграватъ управляващите, защото и тѣ сами сѣ замѣсени въ дѣлото на бившия тиранически режимъ. Тѣ искатъ да залъгватъ работния народъ, който въ своите митинги и печата иска даването подъ съждъ Стамболова, но тѣхните лични и классови интереси не имъ позволяватъ това.

— **По поводъ на законопроекта за повдигането на индустрията,** другарѣтъ ни Габровски държа една рѣчь, съ която посочи значението на единъ такъвъ законъ, който покровителствува интересите на капиталистите. На това цѣлъ редъ оратори отъ болшинството отговориха съ разни глупости по социализма. Въ идущия брой ний ще дадемъ по подробни свѣдѣния, а сега ще съобщимъ, че между другото, г. Вѣлко Нейчовъ казалъ, че той е истински представител на социализма. Такива думи не рѣдко се сунатъ отъ устата на реакционерите и въ другите страни. Единъ пъкъ забѣлѣжитъ, че какви представители на работниците сѣ нашите другари, когато сами не сѣ работници: на това отъ крайната лѣвица имъ се отговори, че „за да бѣде поддържаникъ на кралятъ не е нужно да бѣде кралъ.“ Тия хора, види се, не имъ иде на смѣтката, че социализма поради своята сила и висока научност отнема най-благородните хора отъ тѣхната собствена класа, и ги прави социалисти; тѣ още не щѣтъ да признаватъ, че съ своето ретроградство, тѣ сами създаватъ социалисти мѣжду най-интелигентните единици на буржуазията. Важното е, че такива глупости сѣ говорени отъ водилите на съединителѣ, бѣдѣщи кандидати за министри; като представители на болшинството, тѣ повече вѣрватъ въ свои авторитетъ, отъ колкото въ здравината на своите сѣждения по социализма.

— **Есенните посѣви** на много селени отъ Айтоско, преди още стопаните имъ да сѣ видѣли нѣкаква облага, сѣ продадени, за да се посрѣщатъ

дѣловетѣ спрямо лихварите и държавата. Малките собственици отиватъ къмъ съсия. Както въ Айтосъ така и по селата много често се случва какъ граждани и селени отчуждаватъ недвижимите си имоти и ги записватъ на жените и дѣцата си, за да не ги истърватъ въ рѣцѣтъ на немилостивите си кредитори, та да останатъ съсемъ безъ имоти. Това е едно економическо явление, което се повтаря въ България; населението се пролетаризира, но за да забави това, то прибѣгва, като удавения за сламка, къмъ всички сѣдства, съ които могатъ да задържатъ имотите си още нѣкое време. А какъ отиватъ имотите на тия бѣдни граждани и селени? Въ рѣцѣтъ на капиталистите, на богатите, които сега въ Народното Събрание правятъ закони противъ сиромасите.

— **Между в. в. *Прогрессъ* и *Знаме*,** т. е. между редакцията на първия и г. Г. Калинковъ отъ втория, се е завързала една расправия за издирване на единъ наслѣдникъ на продажната *Вилканска Зора*. Г-нъ Калинковъ категорически обвинява в. *Прогрессъ*, че е получилъ подкупъ отъ правителството 6000 лева. На това отговоритъ и неспокойствията на в. *Прогрессъ* не сѣ достатъчни да убѣдятъ човѣка, че такъвъ подкупъ нѣма. Г-нъ Калинковъ открито казва да бѣде даденъ подъ съждъ и тамъ да докаже истинността на своите твърдения. Ще бѣде интересно да се раскрие тая работа въ всичката си дѣйствителност, защото тукъ се касае за самопродажбата на хора *прогресисти*, които така смѣло и така самоотвержено се бориха противъ бившия тиранически режимъ. Ний ще чакаме за да видимъ; ще бѣде непрѣпоръчително за г. Калинковъ, ако неговите смѣли твърдения не се потвърдятъ.

— **Въ заседание на Събранията на 25 т. м. г. С. С. Бобчевъ,** като отговаряше на социалистите, каза, че въ младините си и той съчувствувалъ на социализма, но сега поумнялъ и не вѣрва въ тая утопия. Въ това нѣма нищо чудно г. Бобчевъ, вий, който сте се научили да мѣнявате убѣжденията си по направлението на вѣтъра; за хора опортюнисти като васъ, не социализмъ, но вѣка по рѣшителна крачка напредъ, е глупаво нѣщо, па и утопия. Това ваше самопризнание прѣпоръчва васъ, но не социализма. Социализма си върви право по своя неуклоненъ пътъ и като единъ високъ идеалъ, той остава пидиръ си такива служители на реакцията, като ваша милость. Ний не ви заличаваме, ний отъ естествено трѣбаше да напустимъ социализма и да отидете тамъ, гдѣто е вашето мѣсто.

В. „МИРЪ“—В. „СВОБОДА“

На правителствения в. „Миръ“ наслѣдника на почившего въ най-цвѣтущата си възраст „Св.

Слово“, много му харесало Свободните наставления и поуки. Сжко тѣй, както развратната „Свобода“ въ кървавото-тираническо царство на Стамболовчината се мѣчеше дѣ оправдае гнета и произвола на своите патрони съ купъ неувни и хамалски обрацания, отправени къмъ протестующите граждани, плюсъ отгорѣ на това още и своите мрачни, ретроградни поучения и наставления къмъ властта, сжко тѣй и в. „Миръ“—органа на днешните министри на н. ц. височество, е готовъ да прибѣгне до всички тия сѣдства, до всички тия самоунижения само и само да защити извършените беззакония, направените произволи и насилиния отъ страданията на неговите патрони. Редакторитъ на „Свобода“ патнаха отъ меките кресла, ала официалния языкъ на тая пачавра съ хубаво име никакъ, ни най-малко, не се покѣтна; той иде да прѣмине въ наслѣдство на чорбаджийския „Миръ“, който, като че нѣмакъ си по прикрито иска да дава наставления, иска да бѣде опекутъ на българските граждани Господаритъ на „Миръ“, якитъ стѣлбоове на бившата „съединена оппозиция“, които по нѣ на блата хартия показваха своето недоволенство, своето възмущение отъ подобни едни работи, се оказаха неспособни да запазятъ туй си чувство на отвращение, когато дойде на власт. Напротивъ, тѣ почнаха и да се упражняватъ въ тоя занаятъ, и както се вижда, работата имъ върви спорно. Българските граждани отъ ново ще да почувствуватъ още една опека. Натрапени ръководители на обществото, ползувайки се отъ политическото несъзнание, невяпитанността на масата, тѣ си създаватъ правото да корятъ, хулятъ въ своите органи всичко, което тѣмъ не ярадисва.

Че това е така, за да се увѣримъ, доста е да надѣрнемъ въ послѣдните броеве на в. „Миръ“, най-вече въ статията за „Политиканствующите студенти.“ Тази статия, макаръ всичко има нѣма една колона, ала много нѣщо показва. Като я чете човѣкъ неволно, безъ да ще си спомни талантливото перо на бай Свирча въ неговата „Свобода“ и сигурно, ако на първата страница не бѣше написано съ едри букви в. „Миръ“, той съ увѣреностъ би казалъ, че отпирѣдъ му стои в. „Свобода“.

И наистина това е така.

Когато прѣди нѣколко мѣсеци порой на недоволенството противъ развратния и кървавъ режимъ на Стамболова повлѣче подиръ си всички, изключая полицията и шпионите, когато най-сетия и младежта, благодарение на туй общо недоволенство, не може а скрие своето чувство на негодование и присѣдини своя гласъ на протестъ къмъ общия народенъ—тогава патроните на „Миръ“ не намѣриха думи, съ които да похвалятъ нашите студентска младежъ и съ готовность напечатати резолюцията и въ своя общъ органъ „Св. Слово“ „Свобода“ тогава наричаше, „момчети“ нашия младежъ и не намираше думи, съ които да я

НЕКРОЛОГЪ НА АЛЕКСАНДРЪ III.

(Продължение отъ брой 16).

Въ единъ отъ броеветѣ на „Сиромашки Защитникъ“, въ рубриката на вънкашния о-дѣлъ ний посочихме какъ постѣпватъ властите на Александра III въ Сибиръ съ заточените жени извършили углавни прѣстѣпления. Официална Русия играе по отношение къмъ тѣзи злощастници ролита на сводникъ. На сила властите каратъ заточените жени да се занимаватъ съ проституцията. Ето що е руския деспотизмъ. Но това е само една сграна отъ управленето на Александра III. Това е само едното му лице, а той има хиляди такива лица, едно отъ друго по кални. Александъръ III, шефъ на палачите и самъ палачъ, Александъръ III шефъ на сводниците и Александъръ III е още инициатора на реакционните мѣрки, на полицейщината.

Щомъ седна на престола, първото дѣло на Александра III бѣше да распусне всичките по видни министри на баща си, защото били *либерали*. Но да разберете всичката реакционностъ на тѣзи мѣрка нека ви е известно читателю, че руския официаленъ либерализмъ бѣше само единъ сапуненъ мехуръ. И неговите хора бѣха сжките тѣзи поддържници на неограничения деспотизмъ, само съ малко асяснати прави както бѣше самия тѣхенъ

глава Александръ II, който подъ носа на своята умирающа жена Мария Александровна „ходеше“ съ своите куртизанки, между които най-извѣстната, съ която той встѣпна слѣдъ смъртта на жена си въ морганитически бракъ, бѣше княгиня Долгоруки. Такавъ бѣше либерализма на Александра II и неговите съвѣтници. Но Александъръ III, който още съ встъпването си обяви, че ще слѣдва политиката на свои незабравимъ дѣда Николай I, считаше този „либерализмъ“ за много краенъ и, както казахме вече, распусна бащините си служители. Най-напредъ даде оставката на Лорисъ-Меликова, сетия на князь Горчакова. Главни съвѣтници на царя станаха Побѣдоносцевъ и Михаилъ Никифоровичъ Катковъ. И двама тѣзи господа, първия още сега а втория като бѣше живъ, проповѣдваха и съвѣтѣваха едно и сжко: неограничения абсолютизмъ, а тѣхното знаме бѣше седмократната пачайка. Първия въпрочемъ не злѣ е характеризира въ слѣдующето четиристишие:

Побѣдоносцевъ для Синода,
Бѣдоносцевъ для народа,
Доносцевъ для царя,
Рогоносцевъ для себя.

За министръ на правосѣднето бѣше назначенъ Муравневъ роднина не само по кръвъ, но и по духъ на Муравиева „външателя“, който потушаваше Полското въстание. Поражението което претърпя руския абсолютизмъ прѣвъ

Кримската война въ 1854—55, извади на явн пагубността на едно деспотическо управление за Руссия. Като една свѣткавица всредъ тия на нощъ поражения при Севастополь отъ вѣтли всичките злоупотребления вършени въ руската администрация и руското интенданство вършени по всичките сгпала както на най-горнетотѣй на най-долного на руското управление. Несъстоятелността на руския деспотизмъ бѣше осеяема. Купечеството и мещанството—руската дръвна и едра буржуазия се размърдаха, захванаха да искатъ, захванаха да просятъ. „Трѣба да захванемъ революцията отъдолу“, казваше Александъръ III въ извѣстия си рѣчь прѣдъ Московского дворянства. Напредъ бидоха освобождени селения отъ крепостничеството, послѣ Александъръ II създа тѣй наречените „земски самоуправления“. Скоро реформаторския му жаръ истица, вижда се слѣ като виде че нѣма никаква опекостъ и „революция отъдолу“, по по нѣ турна рѣжа на това което създаде. Неговия синъ Александъръ III би повърналъ селения къмъ първото имъ състояние, ако му бѣше само възможно¹⁾. Но това което можеше

¹⁾ Прѣди нѣколко мѣсеца Лондонския „Таймсъ“ печата нѣколко писма разменени между Александра III и стрийския Францъ Иосифъ. Въ тѣзи писма до Франца Иосифъ руския Александъръ III категорически се искаше прѣвъ реформитъ на своя баща и противъ революцията вени „отъ горѣ“.

ругае, като не забравяше и да даде акъл и на правителството, за да се исчистят разните „социалисти“, „анархисти“ и „магарешки тръне“. Редакторът на „Св. Слово“ дълбоко се възмущаваха от тая нахалност и въ защита нашата младеж отвориха и на драго сърдце колонитѣ на своя вѣстникъ. Тѣ пазиха къмъ нея извѣстно уважение и не малко експлоатираха съ нейнитѣ рѣшения. Даже и въ общото упоение на духоветѣ, слѣдъ промѣненіето на тираническия режимъ, тѣ съ благо-склонностъ се отнасяха къмъ нашата младеж, тѣ и считаха *оце за нищо*. Сегашния прѣзидентъ Стоиловъ въ епохата на тридесетното междуправителство, искаше публично на своитѣ овалации (младежта), че ще слѣдва идеалитѣ на младежта, всѣкога, ако му се удаде случая да състави кабинетъ.

Сега, когато тая сѣщностъ студентска младеж, като искаше да стои на висотата на своето положение, протестира и противъ новитѣ безакония и насилия, и нашитѣ нови патриоти обрънаха колата. За тѣхъ вече студентитѣ не сѣ таквизъ, за каквито тѣ ги считаха напрѣдъ; за тѣхъ тѣ сега сѣ сѣщитѣ, каквито бѣха напрѣдъ и за „Свобода“ момчети, хлапета, дѣца. Нѣщо повече. Тѣ искатъ да забранятъ „политиката“ за студентитѣ, и още отгорѣ на това за искоренението на тая „деморализация“ тѣ искатъ, щото правителството и Н. Събрание да не отпуща вече стипендии за В. Училище или съ други думи казано, щото нѣкакъ си да може да се ограничи посещението на В. Училище. Но нима „Свобода“ искаше друго, когато казваше, че въ това училище се навѣдиха вече „отровни змии“, а не „патриоти“, които да се въодушевяватъ отъ „националния идеалъ“?

Ами не по сѣщия ли начинъ, „Миръ“ оправдава безаконията, както напрѣдъ и „Свобода“? Прочетете „Миръ“ и си спомнете за „Свобода“ и вий ще се убедите, че все единъ и сѣщъ духъ вѣе тукъ и тамъ. „Миръ“ обяснява произволитѣ на Морфова съ личното отмъщение, саморасправата. Ами „Свобода“ какъ? — Не ли пакъ съ само расправата, съ туй, че „народа не можеть вече да търпи“. При туй важното е че и „Миръ“ и „Свобода“ не забравятъ да прибавятъ подиръ това, че „ний не одобряваме тоя начинъ на расправа, но що да правимъ“.

Ето какъ в. „Миръ“ се приравнява съ мръсната „Свобода“, его какъ нашитѣ бивши оппозиционери, дошли на властъ съ усилията на цѣлий работенъ народъ, за защита на своитѣ интереси

„Забравятъ думи, клѣтви
И немѣятъ и се смѣятъ
Надъ народни свяги жертви.“

Вмѣсто порицание на вагабонитѣ и закононарушителитѣ, тѣ ги насърдчаватъ въ тѣхнитѣ нови „патриотически“ дѣйствия; вмѣсто похвала на младежта за нейната любовъ къмъ свободата

той направи. Той създаде тѣй нареченитѣ „земски началници“, къмъ които преминаха много отъ правата на „земскитѣ самоуправления“. Какви сѣ тѣзи „земски началници“ и какви блага даде на Руссия Александръ III и тѣхното създаване можите да сѣдите отъ слѣдующия фактъ: единъ земски началникъ искалъ да замише отъ едно село въ друго. Поиска отъ селенитѣ коне и талига, по всичкитѣ коне въ селото били натирени на напна. Негова светлостъ взема една талига, повиква *нѣколко жени, впръга ги и ги накарава да го закаратъ до близкото село*. Това едно отъ многото добри дѣла на земскитѣ началници е ставало въ една губерния на Европейска Руссия, името на които не можахме да си спомнимъ въ тѣзи минути. Александръ III затвори вратитѣ на рускиятъ университетъ за женския полъ. „Женитѣ даватъ нихилистки“ казвалъ той, „жената трѣба да си стои въ кѣщи“ повтарела слѣдъ него умната му съпруга. Но името на вчерашния покойникъ ще остане вѣчно свързано съ едно позорно дѣло: преследванието на еврейтѣ. Прѣзъ царуваніето на Александра III всѣка година се издаваха нови и нови драконоски закони противъ еврейтѣ; разбира се че къмъ богатитѣ евреи, както и къмъ богатитѣ руси, Русския деспотъ е бивалъ всѣкога снисходителенъ, така щото вписанитѣ въ гилдитѣ евреи не биваха преследвани. Какво искаше отъ бѣднитѣ евреи Але-

и правдата, тѣ я ругають по единъ най неприличенъ начинъ. На добъръ ви частъ, господа! Знайте само, че очистената отъ вашитѣ буржуазно-бюрократически чувства и стремления младежъ, както и работното население, виждатъ въ вашитѣ лица, и въ тии на вашитѣ патрони, хора, които въ микроскопическата си борба противъ бившия режимъ сѣ движили не отъ нѣкакви си идеи и принципи, а само отъ чувството за властъ, властъ и пакъ властъ; знайте, прочее, че вий сте се борили не противъ *нѣщата*, а само противъ *лицата* — нѣщо, което съставлява отличителна черта на всички наши буржуазни партии.

И слѣдъ това ний сме напълно въ правото си да кажемъ:

в. „Миръ“ — в. „Свобода“!

Студентъ.

ВЪСПИТАТЕЛИ ИЛИ ДЖАНДАРМИ?

Нека читателътъ прочете слѣдующитѣ редове: „Вслѣствие отказанието на Д. Шивачевъ да се прѣвѣсти отъ клѣщата, въ която живѣе сега и да не *дружарува и живее съ лице, което е противъ сегашния нашъ държавенъ редъ, налага се отъ училищния съветъ съгласно точка I отъ чл. 28 на дисциплинарния правилникъ и му се налага поведението съ двѣ еденици*“

Нека читателътъ прочете горното и ни каже: воспитатели ли сѣ това или джандарми?

Това е наказанието, което не отдавна наложихъ учителитѣ въ едно училище къмъ ученикътъ Д. Ш., слѣдъ като си позволили отъ напрѣдъ да се вмѣсятъ въ частния му животъ и му заповѣдватъ да не живѣе съ една непригодна тѣмъ личностъ.

Ученицитѣ въ нашитѣ училища сѣ подложени на една груба и солдашка дисциплина; но не стига това, ами тази дисциплина се простира чакъ въ тѣхнитѣ кѣщи. Така бѣше при Стамболова; така е сега и при Радославова.

КАКЪ СЕ ИЗБИРА СЕЛСКИ КМЕТЪ

Съобщаватъ ни отъ Перникъ слѣдующитѣ интересни работи. Слѣдъ избираніето на общински съвѣтници, трѣбвало да се избере кметъ. Между съвѣтницитѣ билъ и г. Дойчинъ Павловъ, богаташъ и лихваринъ, надмѣпенъ селски чорбаджия. Съвѣтницитѣ два пѣти се събирали да избиратъ кметъ, но и двата пѣти избора се осуетявалъ по нѣкакъвъ поводъ, а въ сѣщностъ подъ давлението на г. Дойчина, който искалъ непременно да бѣде избранъ за кметъ. Негова милостъ употребявалъ разни сръдства за да подѣйствува на съвѣтницитѣ въ свои

ксандръ III? Да не притѣсняватъ руския народъ, ще ни извикатъ пакъ нашитѣ руссофили. Русския народъ притѣсняваха не тѣзи евреи, които за да излезатъ отъ Руссия трѣбаше да проситъ помощи отъ различнитѣ благотворителни общества, които до като идатъ въ Америка измръха половината, а руския народъ притѣсняваха, притѣсняватъ и ще притѣсняватъ до гдѣто той не се очисти отъ тѣхъ перязанитѣ евреи, седалището на които е въ царския палатъ и шефа на които е самия царъ. Еврейтѣ, които руското правителство испѣди изъ вътрѣшнитѣ губернии, били притѣснявали руския народъ! Това е се равно, читателю, ако ти кажеха че Аврамачо, който продава фѣгетъци и семички, или Муца Леви тенекеджията, който прави ламби и тенекилни самовари, или пѣкъ Соломонъ джамджията, който ще ти направи прозореца когато се случни, — ако ти кажеха че тѣзи хора, които не искатъ друго освѣнъ честно и съ потъ на челото да си искара хлѣба, притѣснявали българския народъ. Що се касае до богатитѣ евреи, до Бохоровитѣ и Презвентизита, то ако тѣ напустнатъ България или Руссия, нито на българския народъ нито на руския ще стане по леко, защото има много Грозевци и Калъшовци, Шараповци и Виноградовци, които ще седнатъ и на тѣхния столъ — т. е. ще седнатъ на по два стола, защото тѣ сѣг седжтъ само на по единъ, ще отворятъ по

пѣла. Черпиль пѣкои отъ тѣхъ, расправятъ изъ селото, че на съвѣтницитѣ било прѣдложено подкупъ. Най сѣщъ съвѣтницитѣ се събрали отново, и въ отекътвие на богаташа, казали си: „нѣма да избираме Дойчина“. Слѣдъ малко дохожда въ засѣданието и Дойчинъ. Съ влизанието си той произвелъ нуждного влияние. Рѣшава се тогава: 1) бюлетинитѣ да се пипатъ отъ одного или двама, и 2) „койго не избере Дойчина, куче да лѣде“. „Не, бѣсно куче да лѣде“ притурилъ самъ заинтересовани. Избора се свършилъ съ това, че г. Дойчинъ Павловъ се избралъ за кметъ.

Ето какъ селски експлоататори се избиратъ за кметове. Съ своето влияние, като лихвари и богаташа, тѣ се патрапватъ на гърба на бѣдния селенитѣ работникъ. Тѣхното намѣрение не е да управляватъ справедливо общинскитѣ дѣла, а да усилятъ своето измъкване на селския потъ съ помощта на кметската властъ,

ПРОТЕСТЪ НА ЛОЗАНСКИТѢ СТУДЕНТИ СОЦИАЛИСТИ

противъ подвигътъ на офицерина Морфозъ

Българскитѣ студенти-социалисти при Лозанския университетъ, събрани днесъ на 27/XI 94 (н. с.) на събрание по поводъ насилието извършено отъ инспектора на полицията Морфоза надъ личността на двамата Софийски студенти: Ачкова и Стойкова, като взехме прѣдъ видъ:

1) Че българскитѣ студинги отъ висшето училище се поставиха на висотата на положението си, като смѣло и безкористно воеваха противъ 8-мо годишната тирания, сръмчаща се да задуши гласа на истината и правдата — дѣло, което тѣ нагледно доказаха съ мѣжественното си поведение прѣзъ 18, 19 и 21 Май 1894;

2) Че това достойно поведение тѣ запазиха и запазватъ до сега, като живо се интересуватъ отъ всѣко едно обществено явление у насъ;

3) Че студентитѣ справедливо сѣ се възмущили отъ безаконното и работѣното поведение, което болшинството отъ депутатитѣ прояви въ законодателното събрание;

4) Че полицията си има свои специални цѣли, слѣдователно постѣпката на прѣдставителъ на полицията, въ лицето на капитана Морфоза, спрѣмо двамата наши другари студенти е постѣпка, съ която се възобновява стамболовската полицейска система противъ защитницитѣ на народнитѣ свободи и

5) Че това полицейско безаконие ще укаже

двѣ сарафници, защото сега иматъ по една.

Александръ III има още друго едно лице. Нѣма ученикъ въ Руссия комуто още отъ първо отдѣление да не втѣпѣватъ въ главата, че „всичкитѣ славянски рѣки трѣбало и щѣли да се влѣятъ въ широкото русско море“. Само нашитѣ руссофили се преструватъ да не вѣрватъ въ това — и несъмнѣнно че тѣ иматъ сериозни причини да постѣпватъ тѣй — въ което и послѣдното дѣте въ Руссия е убедено. Само тѣ, защото намиратъ лавни хора да вѣрватъ на тѣхния подкупенъ языкъ, трѣбать на лѣво и на дѣсно, че Руссия ни обича като нейна сестра. Освѣнъ това тѣзи лишени отъ всѣкакъвъ политически смисълъ хора, или пѣкъ лишени отъ пѣй елементарнитѣ попития за човѣчкото достоинство, забравятъ че има единъ русски народъ, пѣщо отдѣлно отъ руското правителство, — че има една Руссия която плаче, а друга Руссия, която се смѣе, че има една Руссия която търпи, която е безгласна а друга Руссия, която заповѣда, която крѣщи чрѣзъ своитѣ рептилии било въ България било въ Руссия, че една Руссия която умира отъ гладъ, а друга която се пука отъ раскошъ и приядание. Дѣ, тѣзи господа забравятъ, или се преструватъ че не знаятъ, че има една Руссия, която бѣсятъ, а друга Руссия която бѣси, — една Руссия, която застрелватъ а друга която застрелява.

(Слѣдва).

мера на влияние" върху всички други административни служители в София и във провинцията, а да ги приучи да смятат позициите си против свободното критикуване на злоупотребленията с народните права, — вземте следующата

РЕЗОЛЮЦИЯ

Присъединяваме се към гласа на нашите другари Софийски студенти и протестираме, високо протестираме, против това безаконие, като искаме най строгото наказание на виновника, и възстановление на поруганата студентска чест,

Отъ 16 души студенти-социалисти.

ЕДНО ПИСМО ОТЪ ЛИВКНЕХТА.

Известният ветеран на германската социал-демократическа партия, Вилхелм Ливкнехт е изпратил, по повод на едно запитване, следующия редове до един белгийски вестник:

"Подир последните избори в Германия и Франция, белгийските депутатски избори са най важното събитие на съвременната история — сто пъти по-важно от събитията на германските канцлери и руските императори.

Бъдещето което се приготвя и което се издига отпред ни, има, без съмнение, повече интерес за нас и за човечеството, от колкото системите на едно минало, искусствено ограждано и в борба с идент и нуждите на съвременността.

Социалистическата дейтелност е международна и тъй като парламентарната дейтелност има важни и широки последици, тя сама става международна и, следователно, повжда подир си международното групиране на социалистическите депутати, за което е говорил и другария ни Жюль Гелъ.

Да живее международния социализъм!
11 Ноемвр. 1894.

Вилх. Ливкнехт.

ПО НАРОДНОТО СЪВРАНИЕ.

Засъдание XXI, Петък. 18 Ноември. Отъ начало липсваше сериозния характер на засъданието. Нескочаеми говор на един отъ докладчиците (Добринович) не малко смъх възбуди у всички. Така съ една лекост и шумлива неразбория пръминаха изборите в Бръзника и Никополска околия. Обаче, щомъ со лви на сцената избра на Бългиския пръдставител, П. Габе, за когото всички знаеха, че ще бжде касиранъ, всичко прие единъ сериозенъ характеръ, ала и шумътъ не изчезна, само че той сега бѣ плодъ на една сърдливост и неправда. Г-нъ Габе спокойно очакваше да чуе своята присъда отъ антисемитическото „большинство“. Малкото публика (защото сега вече съ глѣмъ зоръ се влиза въ галерията) също съ внимание очакваше гласа на правителственната тайфа. Докладчикъ К. Ранковъ несъгласенъ с мнението на комиссията да се касира из ора, почна да разбива мотивите на „большинства на комиссията“. Ала тайфата почна да тропна, га че ли залата да бѣше яхъръ, пръдседателствуюция Ланевъ се оказа безсиленъ да умири стадото си, за да се видъори тишината.

Така и стана. Той се ограничи само съ прочитание на протокола на бюрото и мълкна. Тоя протоколъ, въ ойтъ е казано, че избора е станалъ нерѣдовно, е подписанъ отъ 5 души противъ 2, отъ които единия е прѣдседателя на бюрото. По главни нерѣдовности, на които се посочва въ него съ: а) че въ изборното мѣсто имало лица не избиратели (безъ да е казано причинили ли съ нѣщо зло), че избирателите били излъгани да гласуватъ за Габе, че имало агитации, че било назначено за прѣброител лице малолѣтно и чужденецъ (безъ да се посочва станало ли е нѣкое злоупотребление отъ това и пр.) Но да чуемъ гласа на господата. Првъ зема думата Дограмджиевъ, членъ на „большинства“. Той има смѣлостта да говори истината. Водимъ отъ туй, че Нар. Събрание е върховенъ съдъ, а не партизанско тѣло — както това му се казало отъ В. Нейчовъ въ комиссията — той иска щото да не се зематъ подъ внимание думите на тия 5 души отъ бюрото, защото и тукъ имало нарушения, пъкъ и да има, не съ достатъчни да се касира избора. Той обори всички тия фалшиви нарушения и ги намира, че тѣ произтичатъ само отъ злобата на тия ляхвари противъ Габе, който на веѣка крачка ги е прѣсѣдвалъ. Единственната сѣщностна причина поради която се иска да се касира Габе, той намира само въ туй, че Габе билъ еврейнъ и скоро приетъ за български поданикъ. Ала това той счита за обида на цѣлия народъ, защото въ такъвъ случай излиза че народа е малолѣтенъ, и ний като „большинство“ ще искаме да си наложимъ волята надъ него (рѣшоплъскания отъ лѣвицата).

В. Нейчовъ иска да се касира. Тоя Парижки въспитаникъ бѣше много нахаленъ въ говора си. Като счита, че Габе неправилно е приетъ за български поданикъ, че рѣшението на миналото събрание е било незаконно, той иска да се поправи сега тая грѣшка, като се отхвърли Габе. Но той отиде още понататкъ. Безъ веѣкакво чувство на срамъ, той се осмѣли да каже тая гениална мисълъ: „отъ гдѣ знаемъ, че прѣдъ насъ стои сега Габе, а не другъ нѣкой, и да ли, пита той, ний ще

Отговоренъ-Редакторъ Ангелъ Йв. Гюзелевъ

валидираме г-нъ Габе, или други нѣкого? На тия съмнения го навѣждало обстоятелството, че Габе е еврейнъ, а посля името Пнеръ.

Г. Г. Хр. Топузановъ, М. Такевъ и Д-ръ Вачевъ говориха за потвърждение на изборите.

Иово Воденчаровъ, Бургазски русофилъ, подкрѣпи гениалните възгледи на свои събратъ В. Нейчовъ. Съ единъ грубъ и гръмливъ гласъ той започна: „Прѣстѣпление е направилъ Стамболовъ, че е приемалъ чужденци за поданици, ала ний ще направимъ двойно поголъмо прѣстѣпление противъ народа си (чети: противъ интересите си), ако отворимъ вратата на Събранията за единъ чужденецъ“. Консерваторите и русофилите въскрѣсени отъ второто издание на Папанчевата речъ зашляпаха съ рѣцѣ. Лѣвицата протестира противъ това оскорбление, което се хръли както на Габе тъй и на цѣлата камара. Стана безрѣдно. Почнаха да се размѣняватъ частно разни думи. Мѣншество то иска да се говори по сѣщността на въпроса, свирѣпни Иово Воденчаровъ съ тупание по трибуната и криещи, като а нѣкой пѣбеселъ звѣръ, въставаше противъ мѣншество то. Той си позволи даже да нарече Дограмджиева, който постоинно го прѣкъсваше, жаба, а Китанчевъ вика „ти си жаба“, Краевъ и той се намѣси. Докато отъ единъ прѣдставителъ, той му каза „ти си пенсионеръ, грабителъ на хазната“. Шума утихна, когато тоя талантливъ ораторъ завърши своята антисемитическа тѣсно националистическа рѣчь.

Слѣдъ г. В. Велчевъ взе думата и самия Габе. Всичко утихна, съ напѣгнато внимание веѣки очакваше да чуе неговата послѣдна дума. Съ единъ гладкъ езикъ той произнесе една кратка рѣчь, която въобще задоволи всички, изключая заспалили нерви на дъртите консерватори и лѣжерусофили. На тропаницата на противниците той отговори много характеристично съ следующия думи: „азъ по обичамъ тоя (руският) народъ, отколкото васъ, и вий, които се прѣпоръчвате за негови защитници, вий сте, които сте спомагали да се затъжватъ неговите права още повече.“ По нѣмание мѣсто ний пропушаме много отъ рѣчта му като ще завършимъ само съ послѣдните неговии думи: „ако въпроса не е да се защитатъ правата на българските граждани, то касирайте моя изборъ.“

Слѣдъ това въпросътъ се подложи на гласуване и избора на г. П. Габе се касира. Засъданието се затвори въ 8 часа.

Засъдание 23, Вторникъ (22 ноември)

Докладва се най-първо многоочаквания и шумния изборъ въ Вѣла Слатина. Засъданието отъ начало и до край вървеше тихо и мирно; имаше оня ентузиазмъ, който обхващаше напѣдъ мнозина прѣдставители; Панковистите, най заинтересовани по тоя изборъ, и тѣ спокойно глѣдаха, като и хичъ не се помѣлиха да взематъ думата. Ясно бѣше, че въпроса е рѣшаванъ въ клуба на Пачева, и че тамъ се е израсходвала всичката енергия. При туй нека забѣлжимъ, че провѣрочната комиссия изненада „мѣншество то“, тя не се погражила да разгласи по рано, кой изборъ ще се разгледва — това се знае защо.

Докладчикъ на комиссията бѣ „праводлюбивъ“ д-р Пачевъ. Говориха г. г. Дуковъ, Д-ръ Вачевъ, Конкилевъ, Китанчевъ за потвърдението на избора отъ 11 Септ. Брънчовъ, Губидѣликовъ говориха противъ утвърдението. Г. В. Нейчовъ иска анкета. Подложени на гласуване, и двата Белослатински избори се касираха.

ВЪНШНА ХРОНИКА

Социализма въ французската камара.

Въпросътъ, който занимава вчера на 9-ий т. м. французската камара е отъ общъ интересъ. Ето защо събтамъ за неизлишно да запознаемъ читателя на *Социалистъ* съ това заседание, въ което социализма направи блѣскава манифестация отъ височината на трибуната въ лицето на ветерана на Фр. Раб. партия. Важно е повече това какъ гледатъ на интересите на народните маси, които защитаваатъ всичко друго, но не и народното дѣло.

Работата се касае до тая вредна за народа концентрация на властта, която излезе въ всичкото си величие въ републиканското правителство, които практикуватъ правителствата на монархизма и отъ които не ще се откаже навѣрно и нашия модеренъ премиеръ да и прилага въ политиката си.

Рубе е градъ социалистически и градския съветъ е въ рѣцѣта на Раб. партия. Събѣта е вземалъ рѣшение да се уредятъ градски аптеки отъ които да могатъ бѣдните да се ползватъ, но правителството отмигива това рѣшение и то подъ прѣлогъ, че това е първата отъ мѣстните реформи, които социализма прѣдприема и че слѣдъ нея идатъ всички други. Страшливите управници виждатъ приближающия моментъ на тѣхното господство и се мжатъ съ старата система на неконцентрацията на властта да запазятъ привиле-

гиите на една обществ. класа, въ ущърбъ на интересите на народа.

По поводъ на това нашия другаръ Ж. Гелъ имаше намѣрение да интерпелира министъра по щастливия случай му се прѣдстави да излезе на дълго теорията и практиката на социализма. Въ продължение на нѣколко часа съ своето менно слово той още единъ пътъ показа колко лий за благо на бѣдния народъ. Неговата терпеливост се отнасяше до неиспленените за нитѣ отъ правителството, по страхътъ отъ ализма кара, щото то да затвора вратата на социалистическите преобразования, защото не прѣмного единъ отъ официалните вѣстници „Le Temps“ събѣтвашъ, че за подобрене положението на лийните, общинските съвети трѣбва да располагатъ и да даватъ земеделчески машини и оръдия на населението.

Ораторъ започва, но се вижда принуденъ разшири кръгътъ на рѣчта си и той не запѣва да хвърли още една стрѣла, която дълбоко се забодѣ въ капиталистическия организъмъ. Заявява: „Ако ний сме социалисти, ако ний млимъ, че разрѣшението на социалния въпросъ общественния миръ не могатъ да излъзатъ освѣтотъ наредби на едно общество, въ което нѣда съществувало класи, гдѣто намѣсто една класа господарка на срѣдствата на производството и друга кояго не ги владѣе, щѣ се види голѣмо примирено човѣшко семейство, то е защото съвременното производство, каквото е излъзало отъ машинизма, иска по необходимостъ това общество да прѣобразуване“.

Концентрацията въ индустрията е същия социалния въпросъ, въковото зло е нейна род. Капиталистическата концентрация е създала нееситѣ; враждата на двѣте голѣми класи е сълата социална задача. И когато социалистите катъ разуменъ строй за да унищожатъ тая вражда като разрѣш тѣ задачата, обвиняватъ ги че революционери и потикватъ къмъ гражданска война. Но гражданската война е съществувала сега и сѣга тия, които я причиняватъ не искатъ да я видятъ. Щомъ на социалистите не се позволява да защитятъ законно, тогасъ естествено е че ставатъ революционери. Машинизма се въвежда и въ землѣното и неизбѣжното слѣдствие е концентрацията на земята, слѣдов. пакъ капиталистическа класа отъ една страна и пролетариата отъ друга.

Както робството и крепостническото са навѣли и загинали, вслѣдствие на съответствующи разрушителни фактори, тъй и машинизма партия и надничарството, послѣдната форма на робството.

Слѣдъ като критикува съвременната политическа наредба, Гелъ говори за бъдеще общество. „Ний живѣемъ, казва той, въ единъ лективистически режимъ, нъ въпроса е да се какъвъ видъ колективизмъ ще даде на ний много блага въ живота. Днесъ ний имамъ лективизма на една класа, ний пъкъ искаме доведемъ тоя на цѣлото човѣчество. Въпрѣ прѣобразованието на обществото особено за ний привилегированите класи, и както двѣте ливия въ 1788, вий се питате какъ днешното общество ще роди това, което носи въ собствената си утроба“.

Тукъ той се обръща къмъ слѣпите политизи на правителството съ тия думи: „Вий имамъ право да се интересувате, защото намѣсто да могатъ при ражданието, вий искате да ги ритете бурята въ единъ мѣхъ, да прѣпречите тия на урагана и спрете тръгналото човѣчество. И това нарушава вашя тихъ животъ, вашето щеварение. Вий виждате края не на свѣта, а на единъ свѣтъ“.

Слѣдъ блѣскавата рѣчь, която за събѣта не можемъ да дадемъ цѣла на читателите, прави прѣдложение, съ което иска властите да читатъ законите, като даватъ пълна свобода на градските съвети да се грижатъ за добротъ на населението. То се отхвърли отъ мѣншество то, но се гласува отъ всички републикански елементи. Въ сѣщното засъдание водителъ радикалите Габе забѣлжава, че понеже сега форми, които интересуватъ работническия народъ излизатъ отъ социалистите, естествено е, че и които искатъ реформи ще гласуватъ съ тѣхъ.

Въ едно малко врѣме нѣколко републикански и социалистически, съ слѣдвани и нѣкои отъ тѣхъ осъдени. Не много прѣдъ сѣда излезе редактора на социалистическия пюстрованъ в. „Le Chambard“ Ж. Рибъ обвиняванъ въ това, че е докачилъ прѣдъ на Републиката въ една статия. При всѣмъ защитникъ бѣше Жоресъ, който съ своята телна рѣчь направи голѣмъ шумъ изъ цѣла Франция, на подѣждания се наложи една годишна воръ и 3000 л. глоба. На вакантното мѣсто единъ депутатъ, социалистъ, който си даде отъката, работниците съ намислили да избератъ Рибъ.

Парижъ 10XI

Печатница „Напѣдѣкъ“ — Соф.